

IMBOLDUL CĂTORVA SCRISORI DE DRAGOSTE PENTRU RECONSTITUIREA BIOGRAFIEI LOCOTENENT-COLONELULUI ALEXANDRU D. PETCU, FOST OFIȚER DE MARINĂ (I)

dr. Iulian Stelian BOȚOGHINA*

Într-o necesară introducere, doresc să fac cunoscut că nu cu mult timp în urmă, cred că era toamna anului 2019, unul dintre amicii anticari, cunoscându-mi pasiunea pentru documentele de corespondență și interesul mai cu seamă pentru cele militare, mi-a telefonat să-mi spună că la târgul organizat la ROMEXPO, a văzut pus în vânzare un lot de scrisori adresate unui ofițer de marină; celelalte acte, mai cu seamă brevetele decorațiilor, fiind deja adjudecate. Întrebându-mă dacă m-ar interesa, răspunsul a fost prompt și comanda fermă. Corespondența păstrată începe cu un plic din 24 mai 1929 și se încheie cu o scrisoare datată 16 iunie 1939, cuprinzând 8 piese din anul 1929, 35 de piese din anul 1930, alte 23 de piese circulate în 1931 și câte o piesă din 1936, respectiv 1939. Salvate de la risipire, valoarea celor 72 de piese (44 de scrisori olografe plasate în plicuri și alte 28 de plicuri corespondate, rămase fără conținut) sporea exponențial dacă în arhivele militare s-ar mai fi păstrat documente care să facă posibilă reconstituirea unui crâmpei din biografia ofițerului de marină Alexandru Petcu, destinatarul scrisorilor. Ceea ce s-a și realizat odată cu identificarea dosarului personal de ofițer al marinei militare, din care aflăm că Alexandru Damian Petcu s-a născut în data de 18 ianuarie 1900, în București. Pe atunci, părinții săi, generalul Damian Petcu și Maria, locuiau în imobilul de pe strada Zece Mese, nr. 8¹. Familia a avut mai multe domiciliu, consemnate cu scrupulozitate în dosarul de ofițer al fiului, precum cel de pe strada Costache Negri, la nr. 30, adresă care avea să fie notată ca cel din urmă domiciliu al lui Alexandru². Elev al Școlii primare „Cuibul cu barză” până în 1911, Alexandru Damian a urmat șapte clase curs real la Liceul „Aurel Vlaicu”³. După care, în octombrie 1918 s-a angajat funcționar diurnist la

---

* Expert arhivist, Depozitul Central de Arhivă al Arhivelor militare naționale române.

¹ Depozitul central de arhivă al Arhivelor militare naționale române, fond *Centrul Militar Oraș București*, locotenenți-colonei, dosar 447/1, f. 1.

² *Ibidem*.

³ *Ibidem*, dosar 447/2, f. 2.

Direcția Tehnică din Ministerul de Război. Anul următor, în aprilie s-a mutat la C.F.R., Direcția Mișcării, unde a lucrat până la 1 octombrie 1920 când a optat pentru cariera militară, pentru următorii doi ani fiind elev la Școala Navală La 1 iulie 1922 a absolvit cursurile Școlii Navale, cu gradul de sublocotenent, fiind repartizat la Divizia de Dunăre și ambarcat pe Canoniera „Căpitan Dumitrescu”⁴. Ambarcat pe Canoniera „Căpitan Dumitrescu”, tânărul ofițer a fost însărcinat mai întâi cu serviciul timoneriei, apoi a trecut la cel de dragaj, pe care l-a condus excelent, câpătând în scurt timp practica operației lăsării și ridicării dragei. În timpul dragajului a făcut serviciu ca ofițer de cart, având destulă atențiune în menținerea formației. Ceea ce l-a convins pe locotenent-comandorul Rășianu, comandantul canonierei „Căpitan Dumitrescu”, să-i scrie în foaia calificativă că „Dacă va continua astfel a-și face serviciul, va deveni un excelent ofițer de marină”. De altfel, comandantul său avea să-l descrie ca fiind: „Simpatic, inteligent, foarte simțitor, iubitor al meseriei sale”, continuând prin a nota că: „Îi plac sporturile marinărești și le cultivă. Ofițer tânăr, este în curs de a se forma. Caută să cunoască cât mai bine materialul de la bord și aplică cunoștințele câpătate în Școala pregătitoare. Foarte disciplinat”, concluzionând: „Merită a înainta”⁵.

De aici, la începutul anului următor, în februarie 1923 a fost detașat la Baza Navală Fluvială, iar pe 18 iunie 1923 a fost ambarcat ca ofițer de bord pe Distrugătorul „Mărășești”⁶.

Îmbarcat la bordul Distrugătorului „Mărășești”, sublocotenentul Petcu a fost repartizat ca ajutor al ofițerului cu torpile și T.F.S.. Tânăr și fără experiență, având nevoie de îndrumare și să-și completeze cunoștințele tehnice ale armii, protagonistul nostru și-a îndeplinit serviciul cu multă conștiință, ceea ce i-a permis ca la instrucția cu torpilele să obțină rezultate satisfăcătoare.

Prin atitudinea și faptele sale, Petcu Alexandru a dobândit aprecierea comandantului navei, care avea să-l descrie astfel: „Deși de o constituție delicată, totuși este foarte sănătos și rezistent - nu a fost bolnav. Înfațișare plăcută. Simpatice. Inteligență normală. Ținuta militară foarte îngrijită. Prezentabil. Prea blând cu subalternii, totuși se impune. Nu suferă de rău de

---

⁴ *Ibidem*, dosar 447/1, f. 4.

⁵ *Ibidem*, f. 8 - 8v.

⁶ *Ibidem*, f. 4.

mare, își iubește mult meseria de marinar. Are calități de bun marinar. Disciplinat, îndatoritor și condescendent, este pătruns de spiritul ostășesc. Își îndeplinește serviciul cu multă conștiință”. Calități care l-au determinat pe comandant să încheie cu propunerea „Merită să înainteze”⁷. La 16 octombrie 1923 a intrat elev la Școala de aplicație a Marinei, la terminarea căreia s-a clasat al XVI-lea din XIX ofițeri-elevi, după care, la 14 mai 1924 a fost repartizat pe Canoniera „Locotenent-comandor Stih”⁸. Îmbarcat la 1 iunie, sublocotenentului Petcu i s-a încredințat serviciul de ofițer cu detașiul și ajutor al ofițerului cu artileria, misiune pe care a îndeplinit-o cu sârguință, ceea ce l-a determinat pe locotenent-comandorul Fundățeanu, comandantul canonierei, ca în notarea întocmită la 31 octombrie 1924 să-l descrie ca fiind „Doritor să-și mărească cunoștințele tehnice și profesionale. Blând cu inferiorii, știe să se impună. Iubește și îngrijește soldatul. Ținuta militară îngrijită. Bine educat, se prezintă bine în societate. Iubește viața de bord. Are frumoase aptitudini marinărești și calități de bun manevrier. Disciplinat, fire foarte sensibilă, dar pătruns de spiritul ostășesc. S-a ocupat cu mult zel și dragoste de instrucția tunarilor, cu rezultate mulțumitoare. Îngrijește de materialul vasului. Ca ofițer cu detașiul, deși fără experiență, a arătat multă bunăvoință și muncă pentru care am cuvinte de laudă. Foarte conștiincios în serviciu. Este un foarte bun ofițer”⁹.

Locotenent-comandorul Fundățeanu i-a fost comandant în perioada 1 noiembrie 1924 - 4 aprilie 1925, iar între 1 aprilie și 4 august 1925 a avut un alt comandant, acesta notându-l ca fiind mediocru¹⁰. Posibilele explicații pentru asemenea notare se prea poate să se regăsească în înscrisurile din fișa de pedepse, unde se poate citi că la 25 mai 1925 a fost observat de către comandantul navei pentru că nu cunoștea materialul de la bord, pentru ca două zile mai târziu, pe 27 mai 1925 să fie pedepsit cu trei zile de arest simplu pentru absență ilegală de la bord și de la serviciu, iar la 20 august 1925, comandantul Forțelor Navale Maritime l-a pedepsit cu patru zile de arest simplu pentru ținută neregulamentară¹¹.

---

⁷ *Ibidem*, f. 9.

⁸ *Ibidem*, f. 11v.

⁹ *Ibidem*, f. 10.

¹⁰ *Ibidem*, f. 11.

¹¹ *Ibidem*, f. 11v.

De la 1 noiembrie 1924 până pe 4 august 1925 a fost îmbarcat pe Canoniera „Sublocotenent Ghiculescu”, unde a fost ofițer cu navigația și timoneria, îndeplinindu-și bine serviciul, ocupându-se și cu instrucția echipajului, conștiincios și blând, a știut să fie respectat și să se impună ca ofițer¹². În schimb, comandantul Forței Navale Maritime i-a scris în notare că în lucrarea din acel an a fost cotate „slab-neatent”, completând totuși că „are însă cunoștințe suficiente pe care trebuie să și le completeze, șefii săi sunt datori să-l îndrume și să-l sfătuiască”¹³.

La 1 decembrie 1925 a fost mutat la Inspectoratul General al Marinei¹⁴, unde a îndeplinit funcția de adjutant al viceamiralului inspector general al marinei, în același timp fiind însărcinat cu îngrijirea tipăririi „Revistei Marinei” și „Anuarului Marinei”. Îndatoriri de care s-a achitat în mod inteligent și conștiincios¹⁵. În 1926 a fost avansat locotenent¹⁶, iar caracterizarea din anul următor s-a menținut în aceeași notă, astfel că la 31 octombrie 1927, comandorul Ion Bălănescu îl nota ca fiind „sănătos, rezistent, aspect simpatic, înfățișare militară îngrijită. Disciplinat și foarte respectuos cu superiorii. Educație militară aleasă [...], achitându-se în mod elogios de însărcinările sale. Caută a-și mări cercul cunoștințelor tehnice și profesionale. Este susceptibil a deveni un prea bun ofițer de marină. Se găsește încă în faza de formare. Calitățile sale morale și intelectuale îi asigură un frumos viitor”¹⁷.

Pentru anul următor însă, dincolo de aprecierile calităților morale și disciplinare, același comandor avea să noteze la 31 octombrie 1928¹⁸, că „în ceea ce privește simțul datoriei lasă de dorit. Nu este destul de exact la serviciu, fapt pentru care a fost muștrat [...]”¹⁹. S-a achitat în mod mulțumitor de însărcinările sale. Este un om inteligent, dotat cu frumoase însușiri, dar cu puțină putere de muncă. Se află în faza de formare. Cred că poate deveni un bun ofițer de marină”²⁰.

---

¹² *Ibidem*, f. 12.

¹³ *Ibidem*, f. 11.

¹⁴ *Ibidem*, f. 4.

¹⁵ *Ibidem*, f. 12.

¹⁶ *Ibidem*, f. 4.

¹⁷ *Ibidem*, f. 13.

¹⁸ *Ibidem*, f. 14.

¹⁹ *Ibidem*, f. 15.

²⁰ *Ibidem*, f. 14.

La Inspectoratul General al Marinei a funcționat aproape patru ani, până la 15 mai 1929, când a părăsit Bucureștiul, fiind mutat la Grupul de instrucție de luptă și ambarcat în calitate de comandant al Vedetei Nr. 7. După cinci luni, în 20 octombrie 1929 a revenit în București, la Inspectoratul General al Marinei²¹. După alte șapte luni, pe 25 mai 1930 a fost mutat la Corpul Echipajelor Fluviale și ambarcat comandant al Vedetei Nr. 7 „Locotenent Călinescu”²², funcție în care „la început a arătat multă bunăvoință, ocupându-se în special de curățenia navei. Însă, nu s-a ocupat îndeajuns de instruirea echipajului, lăsând toată nădejdea pe ofițerul secund”²³.

Toate acestea l-au determinat pe comandantul Grupului instrucție de luptă să-l caracterizeze ca fiind „Disciplinat și cu bune purtări în serviciu ca și afară de serviciu” și „îndrăzneț în executarea manevrelor, însă nu destul de precaut”, recomandând să fie îmbarcat „sau dat la instrucția oamenilor și școlii, iar nu la serviciul de birou, având nevoie încă de multe cunoștințe”²⁴.

În două zile la rând, pe 18 și 19 octombrie 1929 a fost pedepsit, prima dată cu cinci zile de arest de către comandantul Diviziei de Dunăre, pentru că nu s-a prezentat la plecare, a doua oară cu aspre observațiuni, de către comandantul Grupului echipajelor, pentru că a luat ordonanța fără aprobare²⁵.

Cu toate astea, comandantul său nu a ezitat să-l descrie ca fiind un „ofițer inteligent, cu frumoase maniere”, care „continuă a-și mări cercul cunoștințelor profesionale”, ceea ce a făcut ca la sfârșitul campaniei să obțină rezultate apreciable. Progresele au fost vizibile și în manevrele efectuate cu nava pe care o comanda, dovedindu-și astfel frumoasele calități de marinar²⁶. Pe timpul iernii anului 1929, locotenentul Petcu a fost detașat la statul major al Inspectoratului Marinei, pe funcția de ofițer cu cifrul și adjutantura, de care s-a achitat în mod lăudabil²⁷.

---

²¹ *Ibidem*, f. 4.

²² *Ibidem*.

²³ *Ibidem*, f. 15.

²⁴ *Ibidem*.

²⁵ *Ibidem*, f. 15v.

²⁶ *Ibidem*, f. 16.

²⁷ *Ibidem*.

De la 20 mai până la 15 octombrie 1930, a fost numit comandant de vedetă la Corpul echipajelor fluviale²⁸, după care a fost ambarcat ofițer cu torpilele la bordul Distrugătorului „Mărăști”²⁹, unde „și-a îndeplinit serviciul cu multă bunăvoință. Sub indicațiile date, a făcut chiar un concept de regulament al conducerii lansărilor cu torpile”, după cum avea să scrie comandantul navei, căpitan-comandorul Dumitrescu³⁰. Însă, descrierea avea să o completeze cu alte câteva rânduri, scriind că este „sănătos și rezistent. Inteligență normală. Cultură generală frumoasă. Disciplinat în general, câteodată însă cu ieșiri care depășesc limitele spiritului de disciplină ce-i au aduce o umbră a calităților sale. Cred însă că aceste ieșiri vor fi înlăturate de ofițer cu timpul”³¹.

Începând cu 28 aprilie 1931, a fost ambarcat comandant secund pe Torpilorul „Sborul”³², unde a avut aceeași funcție de ofițer cu torpilele, perioadă în care a dat dovadă de solide cunoștințe, îngrijindu-se în tot timpul cu multă bunăvoință de navă. Fapt ce l-a îndreptățit pe comandantul navei, căpitanul Virgil Ionescu să-l descrie în aceeași notă, remarcând că era „foarte energic în serviciu, cu o frumoasă educație, atât militară, cât și în viața particulară”³³.

Dincolo de frumoasele vorbe de apreciere, în această perioadă locotenentul Petcu avea să fie pedepsit în patru rânduri. Prima dată, la 21 noiembrie 1931, fiind observat de către comandantul navei, pentru că deși de serviciu, nu a fost prezent pe punte când s-a ridicat pavilionul. Nici nu trecuse o lună de zile, când la 12 decembrie tot comandantul navei l-a pedepsit cu observație aspră, fiindcă n-a luat la timp măsurile necesare pentru plecarea navei. La începutul anului 1931, pe 10 ianuarie a fost pedepsit cu trei zile arest sever de către comandantul Diviziei de Mare, pentru că-și permisese să discute în contradictoriu ordinele și regulamentele. Două zile mai târziu, pe 12 ianuarie 1931, comandantul navei l-a pedepsit cu o zi arest sever pentru atitudinea nemilitărească față de el³⁴.

---

²⁸ *Ibidem*, f. 17.

²⁹ *Ibidem*, f. 4.

³⁰ *Ibidem*, f. 17.

³¹ *Ibidem*.

³² *Ibidem*, f. 12.

³³ *Ibidem*, f. 17.

³⁴ *Ibidem*, f. 17v.

Din 16 mai 1932, locotenentul nostru a fost mutat la Direcția Marinei, unde a fost șef serviciu adjutantură³⁵ și pentru modul în care și-a executat îndatoririle a fost apreciat în mod elogios de către directorul Direcției Marinei³⁶.

Am insistat cu detalierea etapelor carierei întrucât din această perioadă datează și cele mai multe scrisori și plicuri, pricina prezentei comunicări.

După ce a reușit la bacalaureat în toamna anului 1933, din 16 noiembrie același an, Alexandru Petcu s-a înscris la Institutul Geografic Militar, fiind avansat căpitan (1 ianuarie 1934), apoi maior (31 octombrie 1939)³⁷.

Începând cu 16 noiembrie 1933, locotenentul Petcu a fost mutat la Institutul geografic militar, unde timp de două luni, a lucrat la Biroul de nivelment de precizie, unde a calculat corecții optometrice. Cu începere din ianuarie 1934 a fost trecut la Biroul triangulației, unde a efectuat calcule de coordonate geografice și transformarea lor în coordonate rectangulare a punctelor de întâi ordin din lanțul primordial Brașov-Rădăuți. În cursul verii, după concediu, a executat diverse lucrări de specialitate cerute de direcțiune³⁸. Șeful Serviciului tehnic, colonelul I. C. Săulescu scria despre căpitanul Petcu că și-a îndeplinit însărcinările în mod mulțumitor, fiind muncitor, exact la serviciu și conștiincios, arătând aplicațiune pentru a se specializa³⁹. La rândul său, contraamiralul Buchholtzer, directorul Institutului geografic militar, scria despre subordonatul său că era un excelent ofițer care „promite a deveni un bun geodez”⁴⁰.

În anul 1934* s-a înscris timp de un an la Institutul Universitar de Electrotehnică din București⁴¹. Timp în care, în cadrul Secției geodezice a lucrat la transformarea coordonatelor geografice în rectangulare stereografice a punctelor arcului paralele Sud-partea de Vest, cu controlul necesar, la calculul coordonatelor geografice a punctelor arcului de paralele Nord-partea de Vest, a întocmit foi fundamentale geodezice ale planurilor

---

³⁵ *Ibidem*, f. 18.

³⁶ *Ibidem*.

³⁷ *Ibidem*, f. 4.

³⁸ *Ibidem*, f. 20.

³⁹ *Ibidem*.

⁴⁰ *Ibidem*.

* În „Foaia matricolă” din dosarul personal, constituit odată cu intrarea în armată, este consemnat anul 1933.

⁴¹ *Ibidem*, f. 2.

directoare din Cadrilater, alte diverse calcule la solicitarea aviației, cât și pentru a controla rezultatele obținute de alți operatori, urmând să efectueze lucrări geodezice în teren. Fapt pentru care șeful secției, colonelul Pompei s-a declarat mulțumit de felul cum căpitanul Petcu și-a îndeplinit serviciul⁴².

În anii următori, „harnic, conștiincios și bun calculator geodez”- după cum îl prezenta șeful Serviciului geodezic, căpitanul Petcu a executat lucrări cu un grad sporit de complexitate, precum calculul coordonatelor geografice a punctelor din triangulația primordială din Nordul Țării, a compensat puncte din Sudul Basarabiei și Nordul Olteniei, a executat lucrări de reambulare a hărții de 1/25.000 a Transilvaniei, executând patru secțiuni în foarte bune condiții⁴³.

„Harnic și studios”, căpitanul nostru a desfășurat activități de birou, cât și operațiuni pe teren, precum lucrările de compensare pentru lanțurile de poligoane de la baza Roman la arcul de meridian central, sau măsurarea bazei Chișinău, sau organizarea bazei Satu Mare, sau executarea recunoașterii construcțiilor și observațiilor stațiilor de dezvoltare a bazelor Satu Mare și Oradea, sau măsurători de triangulație în Cetatea Albă⁴⁴.

Pentru conștiinciozitate și calitatea lucrărilor geodezice executate cu profesionalism, căpitanul Alexandru Petcu a fost confirmat ofițer gradul III în Corpul tehnic militar la 30 iunie 1939⁴⁵, fiind considerat un „bun calculator, atent și meticulos”, „inteligent, spirit metodic, cultură generală și de specialitate dezvoltată, disciplinat [...], foarte modest [...], bun operator geodez”, având „multă inițiativă și putere de muncă”⁴⁶.

La 2 noiembrie 1940 a absolvit examenul de maior⁴⁷, astfel că la 1 ianuarie 1941 a fost avansat la acest grad⁴⁸, fiind foarte bine apreciat de șefii săi, care nu au ezitat să-l descrie ca fiind „energic, cu o mare putere de muncă și perseverență, cu o mare putere de voință, cu spirit de inițiativă și prevedere. Caracter ferm și hotărât. Foarte muncitor și foarte conștiincios. Inteligent, cu o bună judecată și memorie, cu mult bun simț și spirit de observare. Metodic și ordonat în executarea lucrărilor care i se

---

⁴² *Ibidem*, f. 21 - 21v.

⁴³ *Ibidem*, f. 22.

⁴⁴ *Ibidem*, ff. 23 - 24; 27 - 28.

⁴⁵ *Ibidem*, f. 25.

⁴⁶ *Ibidem*.

⁴⁷ *Ibidem*, ff. 4 - 4v; 26.

⁴⁸ *Ibidem*, f. 4.

încredințează. Disciplinat, cu mult curaj militar, curajul răspunderii și cu un deosebit simț al onoarei. Are multă autoritate și prestigiu față de subalterni. Manierat, demn și de o moralitate și conduită foarte bune”⁴⁹.

De la 27 iunie 1941 a fost mutat la partea operativă a Comandamentului Corpului 4 armată, ca șef al Secției cartografice, când „s-a achitat foarte bine de toate însărcinările date”, fiind „conștiincios, foarte muncitor și foarte priceput în specialitatea sa”, aducând reale servicii⁵⁰.

După 11 august 1941 a fost înapoiat la Institutul Geografic Militar, unde până la 31 octombrie a continuat lucrarea de triangulație de ordinul II și III, care era în curs de executare pe teren⁵¹. Revenind la activitățile specifice Institutului geografic militar, maiorul Alexandru Petcu a executat diferite calcule geodezice la birou, iar pe teren a executat observațiuni de ordinul I primordial și de ordinul II și III⁵², în 1943 desfășurând lucrările din teren în zona muntoasă și în regiunea Dunării⁵³. Pentru ultimii ani de război, maiorul Petcu avea să fie notat ca și până atunci, astfel că șeful său, colonelul Virgil Ion a scris în fișa calificativă că era un „ofițer foarte conștiincios, ordonat, cu multă demnitate și curaj al răspunderii [...]. Este un foarte bun operator la teren și promite a deveni la fel în calcule. Energic, prevăzător, hotărât și cu multă voință. Este prevăzător, cu inițiativă, cu putere de muncă și multă perseverență. C aracter ferm. Inteligent, cu o judecată formată, o bună memorie și mult bun simț. Metodic și foarte ordonat. Are o bună pregătire generală și o bună pregătire profesională și practică. Cu aplicațiune la studii, muncește continuu spre a se perfecționa. Disciplinat, autoritar și cu prestigiu. Cu multă bunăvoință și cu simțul datoriei dezvoltat. Leal și cu simțul onoarei foarte pronunțat. Un spirit militar desăvârșit, de asemenea curajul răspunderii. De o moralitate și conduită fără reproș. Manierat și drept în aprecierile sale. Execută ordinele cu convingere”⁵⁴.

La 10 aprilie 1945 a fost trecut în rezervă, după care pe 6 august 1947 a fost înaintat locotenent-colonel, pentru ca în primul an de democrație populară să fie concentrat timp de două luni și jumătate la Institutul

---

⁴⁹ *Ibidem*, f. 29.

⁵⁰ *Ibidem*, f. 29v.

⁵¹ *Ibidem*.

⁵² *Ibidem*, f. 30.

⁵³ *Ibidem*, f. 31 - 31v.

⁵⁴ *Ibidem*, f. 32 - 32v.

Geografic Militar (1 octombrie - 16 decembrie 1948)⁵⁵ și repartizat Subcomisiei a III-a mixtă sovieto-română Rădăuți pentru demarcarea frontierei între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română⁵⁶. În calitate de ofițer geodez, după efectuarea recunoașterilor în zonă împreună cu maiorul Minciunescu și căpitanul Britan, locotenent-colonelul în rezervă Petcu a procedat la construcția unei piramide cu două poduri și a unei piramide cu un pod. De asemenea, a executat observații din cinci puncte geodezice, ajutându-i pe ceilalți doi ofițeri la construcții de proiecte geodeze și observații, calculând o parte din rețeaua de triangulație de la Prut până la Siret, a concurat la drumuirea poligonometrică din defrișarea de la Pădurea Herței, sub conducerea inginerului Tabacu. Ca de fiecare dată, lucrările executate de Alexandru Petcu au fost bine întocmite și calculele corecte. Însă din cauza degerăturilor suferite pe timpul campaniilor geodezice executate pe când era în funcție la Institutul geografic militar, nu a mai putut continua activitatea în teren, vremea fiind neprielnică, așa că s-a renunțat la serviciile sale⁵⁷. A fost decorat cu ordine și medalii de război și omagiale. Printre medalii omagiale nominalizăm medalia „Victoria a Marelui Război pentru civilizație 1916-1918, primită în 1921, „Insigna de război a cercetașilor” în 1935, „Crucea Comemorativă a Războiului 1916 - 1918”, fără barete, primită în iunie 1935, Ordinul „Crucea României”, în grad de cavaler în 1938, Crucea „Meritul sanitar”, clasa I în martie 1936 și Medalia „Centenarul Regelui Carol I” la 9 iunie 1939⁵⁸.

La 1 septembrie 1942 a fost decorat cu Ordinul „Coroana României” cu spade în grad de ofițer, cu panglică de virtute militară, „pentru devotamentul și priceperea dovedite în războiul contra Rusiei sovietice în anul 1941 la Corpul 4 armată”⁵⁹. După trecerea în rezervă, pe 12 aprilie 1949 s-a angajat ca delegat tehnic cadastral la Ministerul Agriculturii, unde a lucrat până în iulie 1952. Din august 1952 până în 1953 a lucrat referent tehnic la Direcția Canalului Dunăre - Marea Neagră, pentru ca din 1956 să-și câștige existența ca paznic la I.T.B. București⁶⁰. Acestea fiind spuse, vom încheia schița portretistică a protagonistului nostru cu două scurte note, care

---

⁵⁵ *Ibidem*, f. 4.

⁵⁶ *Ibidem*, f. 33.

⁵⁷ *Ibidem*, f. 33 - 33v.

⁵⁸ *Ibidem*, f. 3v.

⁵⁹ *Ibidem*.

⁶⁰ *Ibidem*, f. 4.

la rândul lor vor constitui partea introductivă a următorului articol, plăsmuit pe seama corespondenței dintre cei doi tineri îndrăgostiți. Respectiv, faptul că din înscrisurile rămase în „Foaia de sănătate și absențe”, numărul foarte mare al zilelor de absențe stârnește oareșicare nedumerire și fireasca întrebare cum de i s-au aprobat. Pentru un potențial și fezabil răspuns, investigarea se va focaliza pe analiza și descifrarea conexiunilor dintre zilele de absență cu datările scrisorilor și cu mesajele din corespondență. Până atunci, menționăm numai câteva date privind absențele, pe când era ambarcat pe Distrugătorul Mărăști, astfel: 4 noiembrie 1930 - 10 noiembrie 1930 - permisie pentru interese de familie; 20 decembrie 1930 - 3 ianuarie 1931 – concediu; 9 martie 1931 - 18 martie 1931 - permisie; 12 aprilie - 19 aprilie 1931 – permisie. Și permisia din perioada 19 noiembrie -24 noiembrie 1931, pe când a fost ambarcat pe Torpilorul „Sborul”⁶¹. Și ultima remarcă, pe cât de inedită pe atât de provocatoare: la 11 decembrie 1932 s-a căsătorit cu domnișoara Ana Constantinescu, serviciul religios fiind oficiat la Biserica Amzei⁶².

***THE IMPETUS OF A FEW LOVE LETTERS FOR THE
RECONSTRUCTION OF THE BIOGRAPHY OF LIEUTENANT-
COLONEL ALEXANDRU D. PETCU, FORMER NAVAL OFFICER***
-abstract-

Key Words: Lieutenant-colonel Alexandru D. Petcu, love letters, Romanian military navy, World War II, Military Geographical Institute, military archives.

A batch of love letters addressed to Alexandru D. Petcu, a naval officer turned geodetic officer, is the cause of the exploration of military archives to identify possible documents that would make it possible to reconstruct the officer's biography. The author of this article, which is the first of a series dedicated to this topic, exposes the chronological milestones of Alexandru Petcu's military career and sketches the portrait of the officer as he was seen and described by his commanders, information identified in the personal file kept in the military archives.

---

⁶¹ *Ibidem*, f. 5 - 6v.

⁶² *Ibidem*, f. 1.